ZMENA

Peter Jarkuliš

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Peter Jarkuliš	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2019)	111001

O knihe

Zmena je to čo sa neustále deje s naším životom, len netušíme v akom okamihu nastane. Práve zmena v mojom živote mi otvorila cestu aj k tejto forme vyjadrovania svojich pocitov. Táto zbierka zachytáva moje pocity ktoré sa diali počas posledných zmien v mojom živote. Či už to bol smútok alebo radosť, sklamanie, zamilovanosť a taktiež viera v svetlejšie zajtrajšky. Prajem príjemne čítanie.

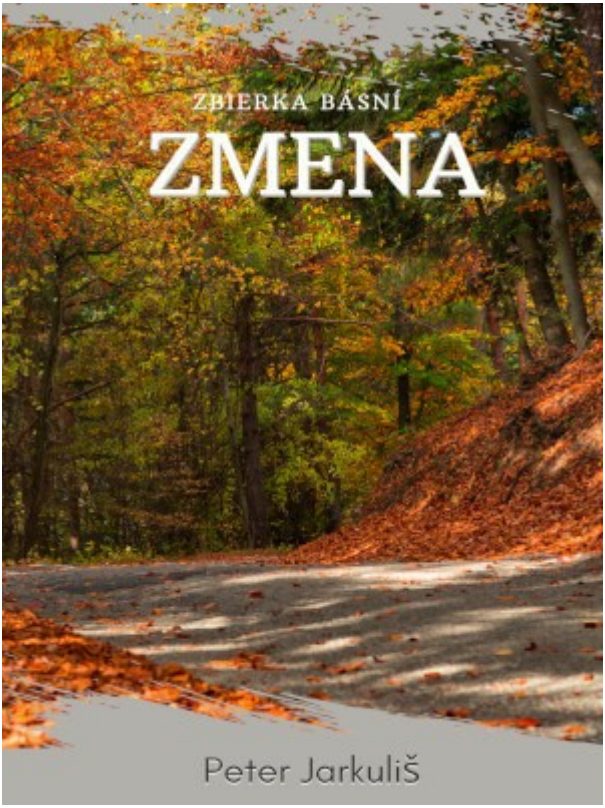

Obsah

ZMENA....1

O knihe....2
Obsah....3
Odchádzam....4
Púšť....5
Vlk....7
Zákazka....9
Rieka....10
Ticho....11
Zlodej snov....13
Povedz mi....15
Nerieš!....17
Nechajte ma žiť....19
Závisť....20
Súboj....21
Otázky....22
Pokrok....23
Pre koho žijem....25
Valkýra....26
Ruža....27
Ona....29
Mery a Džejn....30
Láska....32
Štyri ročné obdobia....33
Z dvadsaťjednotky....34
Apokalypsa mysle....35
Sklamanie....37
Nevera....39
Rozchod....42
Fľaša....44
Červenovláske....45

Odchádzam

Odchádzam a nechávam za sebou,
veci vypočuté aj nevypovedané.
Slza steká po líci a cesta predo mnou
mi vraví: To pekné ostane.

Odchádzam a nechávam za sebou,
chvíle radostné aj chvíle smutné.
Telo zviera žiaľ a slnko nado mnou
mi vraví, že spomienka nezhynie.

V mojom srdci ostávaš zapísaná,
mrzí ma, že to tak končí.
Bola si pre mňa hviezda objavená
a mal som len pre Teba oči.

V mojej mysli spomienky ostávajú,
myslím len na chvíle pekné.
Je to ťažké, keď sa dvaja rozchádzajú,
ich tváre sú vtedy smutné.

P ú š ť

Cítim sa ako na púšti,
stratený a sám.
Vôkol len piesok a vietor,
ja cestu a smer hľadám.

Blúdim tou púšťou,
unavený z cesty, čo je za mnou.
No nevzdávam to
a kráčam dopredu svetlom i tmou.

Ta prázdnota okolo mňa a vo mne,
čo zožiera ma zaživa.
Mení ma zvnútra,
ale dopredu ma posúva.

V diaľke vidím oázu a ja cítim,
že nájdem v nej mier.
A nad ňou slnko,
ktoré ukazuje mi k nej smer.

Uprostred oázy studňa s vodou,
čo zrkadlovú má hladinu.
Ja, sklonený nad ňou,
v nej zbadám odpoveď jedinú.

Odpoveď na otázku,
kto šťastným ma spraví.
Ten odraz na hladine
za všetko vraví.

V l k

Plná ulica ľudí,
kráčajú bez úsmevu, neviem kam.
Vidím len prázdne tváre,
som v tom dave sám.

Nejdem tým smerom ako oni.
Nejdem prúdom tým.
S úsmevom na tvári,
kráčam proti nim.

Cítim tie pohŕdavé pohľady,
že cestou ich nejdem.
Ja mám tú svoju,
po ktorej pôjdem.

S úsmevom kráčam proti davu
a teším sa, čo bude.
Je lepšie byť vlkom,
ako byť zavretý v búde.

Vlkom, čo túla sa svetom
a miluje voľnosť.
Čo radšej bude bez svorky,
ako predstierať spokojnosť.

Z á k a z k a

Čo nové ma ešte čaká,
čo nové ešte príde?
Čo nové ma ešte stretne,
čo nové okolo mňa bude?

Neviem to teraz zistiť,
neviem to teraz povedať.
Neviem kto so mnou bude,
neviem, čo všetko sa bude diať.

Nehľadám odpovede
na všetky tieto otázky.
Len plním to, čo chcem,
sebou zadané zákazky.

Rieka

Sedíš na brehu pod vŕbou schúlený,
sleduješ rieky prúd tak trochu sklamaný.
Rieky, čo hučí a vlní sa pred tebou,
rieky, čo berie ti tvoje sny so sebou.

Vidíš ich všetky zmenené na ryby
a si si vedomý svojej vlastnej chyby.
Pýtaš sa sám seba: Prečo ich nechávam plávať?
Tak začneš na rieke veľkú hrádzu stavať.

Nech neodplaví rieka už žiaden tvoj sen
a život tvoj zmení sa v jednu báseň.
Kde autorom textu si len ty sám,
kde život tvoj nepodľahne už žiadnym skepsám.

T i c h o

Sedím sám
a nepremýšľam.
Nehľadám odpovede,
len počúvam.

Tikot hodín,
čo visia na stene.
A ticho čo tu je,
keď cítiš sa sklamane.

Počúvaš tých,
čo majú byť oporou.
No nepočuješ nič,
si pre nich mŕtvolou.

Okolo teba,
len ticho a chlad.
Nikto Ťa nechápe,
že ty máš hlad.

Hlad po slobode,

čo majú vraj blázni.
Hlad po živote,
čo bude bez kázní.

Počúvam ticho
a tikot hodín.
Zbavujem sa,
škodlivých splodín.

Zlodej snov

Na jazyku chuť whiskey
a v duši pocit slobody,
kradnem si tvoje sny
a hádžem ich do vody.

Že ťa to škrie, ja vidím to
a chceš ich späť.
Ale ja nevraciam a prídem si,
po ďalšie keď budeš spať.

Nechceš byť už klaunom
a cez slzy sa smiať.
Tak buď tragédom,
čo život bude si užívať.

Som zlodej snov,
dávam Ti možnosť,
či necháš ma kradnúť,
či povieš mi už dosť.

Na jazyku chuť whiskey
a v duši pocit slobody.
Berieš si svoje sny,
hodené do vody.

Povedz mi

Povedz mi, čo je viac.
Šťastie a láska,
či majetky mať?

Povedz mi, čo je viac.
Spontánnosť,
či vo všetkom na rozum dať?

Tak povedz mi, čo chceš viac.
Prázdny veľký dom,
či niekoho milovať?

Tak povedz mi,
či nie je krajšie rozhodnúť sa
a neľutovať.

Byť s niekým,
čo miluje ma
a mať pritom holý zadok.

Byť stále malým dieťaťom,
hoc znamená to,
že budeš mať neporiadok.

V malom stane žiť,
po boku tej,
ktorej moje srdce dám.

V živote nič neľutovať,
aj keď rozhodnutia,
bolestivé vykonám.

Tak teda vravím,
čo je pre mňa viac,
aj keď páčiť sa ti to nemusí.

Chcem len podľa seba žiť,
milovať niekoho
a mať pozitívne statusy.

N e r i e š !

Nerieš ma!
S kým som spal včera.
Nerieš ma!
Aká je moja viera.

Nerieš ma!
Čo hovorím a píšem.
Nerieš ma!
Akú počúvam pieseň.

Nerieš ma!
Ako svoj život žijem.
Nerieš ma!
Keď sa pre svoje sny bijem.

Nerieš ma!
S kým sa stretávam.
Nerieš ma!
Keď sa nevzdávam.

Nerieš ma!

Nebudem ako väčšina.

Nerieš ma!

Prečo ostala mi plešina.

Nechajte ma žiť

Je ľahšie svoj problém skryť,
za záujem o život druhých.
Ako svoj vlastný život žiť
a prestať pri tom strácať dych.

Vy vidíte len jednu vec.
Prečo všetko som to spravil?
No neviete to pochopiť,
že kvôli sebe chcem byť zdravý.

Vyliečiť sa z priestoru,
čo okolo mňa začínal byť tesný.
A prestať riešiť hlúposti,
aby som bol celkom presný.

Že vy to spraviť neviete,
to fakt najmenej ma trápi.
Žite si svoje prosté životy
a neberte mi moje útrapy.

Závisť

Prišla pani v tmavom rúchu,
každý sa tvári, že sa mu bridí.
Nerobí príliš veľa vzruchu,
pohľadom každého pohladí.

Kráča pomaly pomedzi dav,
nik nechce jej náruč obísť.
Dostávame sa do jej dŕžav,
pani, ktorej meno je závisť.

S ú b o j

Dvíham hodenú rukavicu,
výzvu súpera prijímam.
Nevyberám si zbrane,
nikoho si nenajímam.

Že zradil som ho,
smrti nechal napospas.
Viedol zlým smerom,
ukázal mu jeho kompas.

Staviam sa mu čelom,
tvár oblieva ma potom.
Zbadám svojho súpera,
bojujem so životom.

Otázky

Pozerám na hviezdy a pýtam sa, čo je za nimi?
Či prázdny vesmír alebo ukryté svety pred nami.
Vládne mu len temnota? Či nájde sa nám niekto podobný?
Takí, čo milo sa tvária a myslia si, že sú slobodní.

Či je ešte niekto okrem nás, kto s radosťou šíri nenávisť?
A ostatným naoko len dopraje, lebo zvnútra zožiera ho závisť.
Je ešte taký svet, kde zlodeja majú za boha?
Taký, kde vravieť pravdu je už len vlastnosť úbohá.

Miesto, kde slovo úcta je už len pojem.
A dôležitejšie je spraviť na iných dojem.
Neviem, či je ešte niekde jeden taký svet.
No ak existuje, radšej nechcem vedieť odpoveď.

P o k r o k

Spomínam si na časy,
keď bol som malý chlapec.
S kamarátmi zažíval som,
vonku hrania kopec.

Keď žiaden z nás,
nemal ešte mobil.
A slnečný deň,
nám radosť pôsobil.

Keď nevedeli sme,
ešte čo je wifina.
A medzi sebou
rodina sa bavila.

Keď hrdinom pre mňa
bol len starší brat.
Lebo zakaždým mi vedel
loptu odobrať.

Rozprávať sa s niekým
mohol som len osobne.
Platil iba cash,
a nie karty platobné.

Mali sme k sebe bližšie
aj bez sociálnych sietí.
Na sídlisku videl som
vždy sa hrať kopec detí.

Dnes už to tak nie je,
svet sa náhle zmenil.
Technologický pokrok
nám mysle zatienil.

Že uľahčil nám život,
o to sa ja vôbec nehádam.
Ja len v tomto svete
od človeka ľudskosť postrádam.

Pre koho žijem

Teba milujem.
Teba zbožňujem.
Bez teba neviem žiť,
tento svet si predstaviť.

Teba milujem.
Teba zbožňujem.
Ty si dôvod ráno vstať
a úsmev na tvári stále mať.

Teba milujem.
Teba zbožňujem.
Tebe chcem radosť prinášať
a všetko zlé od teba odnášať.

Teba milujem.
Teba zbožňujem.
Ty si pre mňa veľkým darom,
som hrdý že, si mojím synom.

V a l k ý r a

Valkýra dvíha mŕtve duše po boji,
jazdcov čo padli napriek svojej výzbroji.
Pieseň im spieva o smrti ľúbostnú,
putujú na miesto, čo povesť ma radostnú.

To miesto našiel som, hoc padnúť som musel.
Veď život môj mi už iba na vlásku visel.
Teraz sa radujem, spievam a víno popíjam,
si moja Valkýra a Valhallu s tebou si užívam.

R u ž a

Prechádzam sa záhradou,
s tebou ruka v ruke.
Už nie si pre mňa záhadou,
neznámy kvet na lúke.

Si tou kvetinou jedinou,
nádherným jedincom.
Si môjho šťastia príčinou,
a ja malým princom.

S láskou sa ti venovať,
budem každý deň a noc.
Nebudem to ľutovať
a žiadať iných o pomoc.

Pri tebe som pochopil,
o čom je vlastne láska.
Svoje šťastie uchopil,
z tváre mi padla maska.

Už nemusím zakrývať,
že spokojnosť v duši mám.
S tebou môžem odkrývať,
to, čo v srdci prežívam.

O n a

Krásna v tvári,
nádherná na duši.
Úsmev rozžiari,
aj slzu usuší.

Dieťaťom vo vnútri,
dospelá zovňajškom.
S hnevom sa nekmotrí,
teší sa zajtrajškom.

Ohnivé vlasy,
radosť v srdci.
Netrápia ju hlasy,
falošní mudrci.

Šťastie mám.
Je po mojom boku.
Každý deň,
nie len v tomto roku.

Mery a Džejn

Prisadni a pozeraj,
jak kladie nohy stonožka.
Ponúkni sa a uvidíš,
ako zelenie ti pokožka

Pozrieme si spolu,
na oblohe mraky.
Určite k nám priletia,
aj trojhlavé draky.

Pustime si nahlas.
trochu ethno hudby.
Kúpime si letenku,
do mesta s názvom Brondby.

Keď to vdýchneš, podržíš
a nepustíš zo seba.
Vtedy zmizne zo sveta,
mať problémy potreba.

Na lícach sa zjavia
dve maličké jamky.
Vtedy ti jedno,
že slon pije cez slamky.

To už sa len divíš,
že nestačí mu jedna.
Naša debata sa stáva,
literárnovedná.

Začíname vytvárať
tieto jednoduché rýmy.
K tomu si ešte kúpime
dva malé biele rumy.

Že vyzerá to xenofóbne?
Nebuď taká protiva.
Objednaj nám k tomu
aj dve tmavé pivá.

L á s k a

Chcem prechádzať tvojimi vlasmi,
chcem bozkávať tvoje pery.
Chcem prechádzať sa s tebou klasmi,
chcem plaviť sa s tebou po mori.

Že smiech je naším jazykom,
to vieme už obaja.
Že stávaš sa mojim návykom,
to viem už iba ja.

Láska je našou spoločnou vierou
a posteľ je náš chrám.
V ňom sa ti s láskou a dôverou,
každý deň odovzdám.

Štyri ročné obdobia

Si pre mňa jak jarná lúka,
keď celá kvitne do krásy,
ja budem vánkom, čo ňou fúka,
čo pohladí ti tvoje vlásky.

Si pre mňa jak letné slnko,
čo hreje láskou dlhý deň,
ja budem tým malým zrnkom,
čo z tej lásky vyrastie.

Si pre mňa jak na jeseň cesta,
čo žiari nádhernými farbami,
ja budem objavovať tie krásne miesta,
čo tvoje telo ponúka mi.

Si pre mňa jak v zime snehová vločka,
čo dokonalý má tvar,
ja budem sa ponáhľať a ty ma počkáš,
nech neroztopí sa pre mňa stvorený dar.

Z dvadsaťjednotky

Tieto básne boli vydané v doteraz najväčšom projekte autorov komunity Greenie knižnice - 21 slov a osudov.

Básne boli zložené s použitím vopred daných 21 slov.

Apokalypsa mysle

Sme zombie, či androidi?
Napoly mŕtvi, či napoly stroje?
Sme duševní invalidi,
ľudstvo určené pre náboje.

V domovoch vládne zima,
v srdciach máme púšť.
Netečie voda, nefunguje elektrina
a ty váhaš, či stlačíš spúšť.

Beznádej ovláda tento svet,
a nastáva apokalypsa mysle.
Cítiš sa zbytočný, ako zvädnutý kvet,
ako palivová nádrž v pornopriemysle.

Putuješ svetom zranený na duši
a voláš po zmene.
Odozva je len praskot do uší
aj jedlo ostáva nemenné.

Prestávaš veriť, že ľudstvo sa zmení,
pozrieš sa na nebo potom na púšť.
So zubatou si zoznámený,
nachádzaš odvahu stlačiť tu spúšť.

S k l a m a n i e

Sedíš s fľašou vína
a srdce obaľuješ ostnatým drôtom.
Je neskoro roniť slzy
a premýšľať čo so životom.

Sladkosť jeho bozkov a slov,
čo chutili ako vanilkový cukor.
No klamať vedel ako politik,
už k nemu cítiš len hrozný odpor.

Bol pre teba ópiom,
drogou vyrobenou z maku.
Teraz je už len zlou spomienkou
a tým, ktorého chceš mať na háku.

Hotelová izba, darované náušnice,
posteľ obsypaná lupienkami kvetov.
Rozhádzané prádlo, pomiešané telá
a vzduch nasiaknutý potom.

Belosť tváre, v hneve rozbíjaš keramiku,
keď zistíš, že zmizol ako fantóm.
Nožnicami striháš jeho fotku,
ostal po ňom len pach a použitý kondóm.

N e v e r a

V rádiu známy song,
z hrnčeka vonia čerstvo pomletá káva.
V mixéri sa mieša smoothie,
sused trávu krovinorezom osekáva.

Také bežné ráno,
povedal by si ten, čo ťa nepozná.
No len ty vieš,
že atmosféra v miestnosti,
je dusná a nervózna.

Od radosti neskáčeš,
ako z hriankovača topinka.
Vieš už celú pravdu,
pre teba je už len cudzinka.

Pokazená práčka, chladnička,
či sendvičovač, ale aj televízor.
Všetko to bola zámienka,
aby k nám chodil od suseda revízor.

Máš chuť dať hlavu do sporáka,
ale je ti jasné, že je iba elektrický.
V bubline nad hlavou otáznik,
prečo si nebol viac praktický.

Vo vzťahu s neverou,
neexistuje predĺžená záruka.
Po HDMI kábli siahne,
tvoja pravá ruka.

Obmotáš okolo jej krku
a zatiahneš celou silou.
Žehlička jej padá z rúk
a v hlave ti svitne plán,
čo spravíš s motorovou pílou.

Vysávačom upraceš piliny,
čo ostali z kostí a z jej chrbtice.
Tvoje srdce od kameňa už nevyčistí,
ani odvápňovač, čo používaš do kanvice.

Zbalíš zastrihávač, nabíjačku
a k tomu ešte veci pár.
Ale kým zmizneš z mesta,
navštíviš ešte ten starý bar.

Kde zákazníkom pravidelným,
si bol skoro každú noc.
Zbytočne sa teraz diviť,
že suseda volala si na pomoc.

Rozchod

Kráčam s vetrom,
v depresii a smútku.
Cestou zmeny,
veď rozbil si klietku.

Nerozhodnutý,
čo spravíš so životom.
Zo spomienok smeti,
z lásky malý protón.

Prelialo sa kopec sĺz,
ako pri krájaní cibule.
Na stole odkaz.
Vysťahuj sa do nedele.

Zbavený slepoty,
z čarov krásnych stien.
Jej srdce so zlomeninou,
nechceš späť darovaný prsteň.

Na rozlúčku ešte žiadosť,
ostaň mi aspoň priateľom.
To nie je moje poslanie,
budem len pozorovateľom.

Necítiš slabosť,
netrasieš sa ako osika.
Keď prišla správa,
že je zo mňa voodoo bábika.

F ľ a š a

Ešte vo mne rezonuje prehratý zápas,
o dvadsaťjeden bodov.
Nechápem, veď súperom bol lietajúci pes,
alebo to bol major v zelenom?
Určite bol z mojich výplodov.

Kritizujem aj človeka s čelenkou
a to postranného rozhodcu.
Bol ústretový k súperovi,
ale čo môžeš čakať od závistlivého dôchodcu?

Nepomohlo ani mať odvážny dres,
ktorým boli neoprénové šaty.
Rozhodla jedna maličkosť,
bol som viac ako kúsok ožratý.

A teraz píšem tieto nezmyselné rýmy,
vedľa mňa bezodná aj keď neúplná fľaša.
Roky bola v záhrade zakopaná,
možno ju raz dopijem a pôjdem robiť Mikuláša.

Červenovláske

Stále myslím na tvoje oči,
ktoré žiaria ako hviezdy.
Na chvíľu, keď našli sme šťastie
a obaja vedeli, že už je to navždy.

Bolo slnečné popoludnie,
asi hodinu, možno dve po daždi.
Dúha bola nad nami
a bol mokrý piesok, čo chodidla dráždi.

Prišiel som bosý s kvetinou v ruke,
ty mala si odhalené ramená.
Šťastní, že spolu sme,
začala bozkov výmena.

Odvtedy ubehlo už stretnutí pár,
keď v mojom náručí si skončila.
A ostala milovanou aj vo chvíľach,
keď si sa na mňa mračila.

Ja deň čo deň sa ti odovzdávam,
s dôverou a s láskou.
Hádaj s kým chcem už navždy byť?
S krásnou červenovláskou.

Nebola si nájdená pod vankúšom,
nie nenechala mi ťa zúbková víla.
Prišla si keď som ťa nečakal
a moje srdce i dušu si uzdravila.

Tvoj nežný dotyk nech ma vždy hreje
a oheň, čo máš vo vlasoch, nech ti vždy svieti.
Tak kráčajme vedľa seba celým životom
a spolu s nami aj naše deti.